

Sygn. akt VIIIK 15/20

(poprzednio II K 734/19)

## WYROK

**W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 14 lipca 2020r.

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Ewa Lemanowicz-Pawlak

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Pietrzak

Po rozpoznaniu w dniach 24.02.2020r. i 10.07.2020r.

sprawy

**K. K. (1)** s .M. i A. z domu L. ur. (...) K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 maja 2019r. ok. godz. 8.45 w T. na ul. (...) naruszył nietykalność cielesną J. S. (1) w ten sposób, że uderzył ją otwartą dłonią w twarz, tj. o czyn z art. 217§1kk

### **orzeka:**

I/ przyjmując, iż oskarżony **K. K. (1)** w dniu 18 maja 2019r. ok. godz. 8.45 w T. na ul. (...) naruszył nietykalność cielesną J. S. (1) w ten sposób, że uderzył ją otwartą dłonią w twarz, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 217§1kk, na podstawie art. 66§1 i 2kk w zw. z art. 67§1kk postępowanie karne warunkowo umarza na okres 2 ( dwóch) lat tytułem próby;

II/ na podstawie art. 67§3kk orzeka wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz oskarżycielki prywatnej J. S. (1) w kwocie 2000 ( dwa tysiące) złotych;

III/ zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 ( sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej;

IV/ zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki prywatnej J. S. (1) kwotę 2760 ( dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt ) złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu.

## UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	(...) 15/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie			

do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wnioski o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
<b>1. USTALENIE FAKTÓW</b>			
<b>1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
<b>1.</b>	<b>K. K. (1)</b>	<b>w dniu 18 maja 2019r. ok. godz. 8.45 w T. na ul. (...) naruszył nietykalność cielesną J. S. (1) w ten sposób, że uderzył ją otwartą dłonią w twarz, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 217§1kk</b>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<b>1. W dniu 18 maja 2019r. w godzinach rannych J. S. (1) jechała z I. samochodem m-ki R.</b>	<b>wyjaśnienia K. K. zeznania J. S.</b>	<b>k.56v. k.57v.- k.60</b>	

<p>(...) o nr rej. (...) do pracy drogą krajową (...) w kierunku mostu drogowego (...). (...) (...)Kobieta poruszała się prawym pasem, lewym pasem wyprzedził ją m.in. pojazd m-ki C. o nr rej. (...), którym kierował K. K. (1), który J. S. wyprzedziła wcześniej w S..</p>	<p>nagranie utrwalone na płycie CD</p>	<p>k.56v.</p>
<p>K. K. jechał cały czas lewym pasem. W pewnym momencie J. S. zjechała na lewy pas bezpośrednio przed samochód K. K., co zmusiło w/w do hamowania, a następnie zjechała na prawy pas.</p>	<p>częściowo wyjaśnienia K. K.</p>	<p>k. 2, 57v.-58,</p>
<p>2. K. K. wyprzedził jadącą R. (...), po czym wykonał manewr hamowania. Następnie kontynuował jazdę i zatrzymał się na światłach na skrzyżowaniu ul. (...), wysiadł z pojazdu i podszedł do stojącej za nim J. S..</p>	<p>zeznania J. S.</p>	<p>k. 60</p>
<p>K. K. zaczął szarpać za klamkę od drzwi, jednakże były zablokowane, wóczas kobieta uchyliła okno.</p>	<p>naganie zarejestrowane na płycie CD</p>	<p>k. 57v.-58k.</p>
<p>K. K. początkowo spokojnym tonem zwrócił J. S. uwagę, że jechała nieprawidłowo. Kobieta odparła, że on również wykonał</p>	<p>zeznania J. S.</p>	<p>k.79v.-80</p>
	<p>zeznania D. S.</p>	<p>k.80-80v.</p>
	<p>zeznania Ł. R.</p>	<p>k.81-</p>
	<p>zeznania S. S. (1)</p>	<p>k.11</p>
	<p>karta informacyjna</p>	

<p><b>nieprawidłowy manewr, wówczas K. K. uderzył ją otwartą dłonią w prawy polik, po czym oddalił się w kierunku swojego pojazdu. J. S. krzyknęła wówczas za nim, że odpowie za uderzenie ciężarnej i usiłowała bezskutecznie zablokować jego pojazd. .</b></p> <p><b>3. J. S. zrobiła zdjęcie pojazdowi K. K. i roztrzęsiona udała się do swej pracy. Gdy dotarła na miejsce była jednak tak roztrzęsiona ,że z obawy o zdrowie jej oraz dziecka wezwano karetkę pogotowia.</b></p>			
<p><b>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b></p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p><b>2. OCENA DOWODÓW</b></p>			

<b>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p><b>1,2</b></p> <p><b>1,2,3</b></p> <p><b>2,3</b></p> <p><b>2,3</b></p> <p><b>1,2</b></p>	<p><b>częściowo wyjaśnienia K K.</b></p> <p><b>zeznania (...)</b></p> <p><b>zeznania D. (...) i Ł. R.</b></p> <p><b>zeznania (...)</b></p> <p><b>nagranie zarejestrowane na płycie CD</b></p> <p><b>dane o karalności, karta informacyjna</b></p>	<p><b>Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej sekwencji zdarzeń, która miała miejsce w czasie poprzedzającym zaistnienie zdarzenia, będącego przedmiotem postępowania, a mianowicie manewrów na drodze wykonywanych przez oskarżycielkę prywatną, albowiem w analizowanym zakresie deskrypcje oskarżonego były zasadniczo koherentne z nagraniem zarejestrowanym na płycie CD oraz zeznaniami J. S..</b></p> <p><b>Sąd nie znalazł podstaw by dezawuować wiarygodność relacji oskarżycielki prywatnej w kwestiach istotnych dla meritum sprawy. Aczkolwiek w pierwszej fazie depozycje w/w zmierzały do wyeksponowania negatywnego</b></p>	

**zachowania  
oskarżonego i  
marginalizowania jej  
własnych  
nieprawidłowych,  
momentami  
niebezpiecznych  
manewrów na drodze,  
tym niemniej należy  
zauważyć, iż w toku  
dalszego  
przesłuchania J. S.  
przyznała, iż  
momentami nie  
jechała zgodnie z  
obowiązującymi  
przepisami.**

**Ponadto zeznania w/  
w były skorelowane z  
zeznaniem świadków  
D. S., Ł. R.,  
którzy mieli z nią  
kontakt bezpośrednio  
po zaistnieniu  
zdarzenia, będącego  
przedmiotem osądu.  
W/w osoby  
relacjonowały, iż  
oskarżycielka  
prywatna była w  
stanie tak silnego  
wzburzenia, że  
obawiali się o  
zdrowie jej oraz  
dziecka. Analizowane  
depozycje wzmacnia  
dodatkowo fakt, iż  
faktycznie  
pokrzywdzonej  
udzielono  
niezwłocznie opieki  
medycznej, została  
ona przewieziona  
do (...) w T..  
Gdyby jej stan nie  
wymagał podjęcia  
dodatkowych  
czynności  
medycznych**

niewątpliwie w/w nie zostałyby przewieziona na pogotowie. Aczkolwiek zachowanie oskarżonej w trakcie rozprawy, świadczy o tym, iż jest ona osobą bardzo emocjonalną, tym niemniej zdaniem sądu niezgodnym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego byłoby przyjęcie założenia, że sama wymiana zdań z oskarżonym mogła doprowadzić ją do takiego rozstroju i przedsięwzięcia działań mających na celu pociągnięcie, zupełnie jej wcześniej nieznaną, osoby do odpowiedzialności karnej.

W ocenie sądu również zeznania świadków D. S. i E. R. zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności. W/w osoby widziały J. S. bezpośrednio po zaistnieniu zdarzenia i udzielały jej pomocy. W sposób szczegółowy, jasny i spójny opisały, jak J. S. zrealizowała przebieg zdarzenia, jak również w jakim była stanie po przybyciu do pracy. Depozycje w/w osób wzajemnie się pokrywały i uzupełniały tworząc

*spójną i przejrzystą całość.*

*Zastrzeżenia sądu budziły wyłącznie te fragmenty zeznań świadków, w których określali pokrzywdzoną jako osobę spokojną, nie ulegającą emocjom, albowiem pozostaje to w oczywistej sprzeczności z nad wyraz emocjonalnymi reakcjami oskarżycielki prywatnej w trakcie rozprawy. W ocenie sądu w/w wątpliwości nie mogły jednak stanowić samoistnej podstawy do zdyskredytowania rzetelności zeznań w/w osób. Jak wynikało bowiem z ich depozycji, znali się z pokrzywdzoną wyłącznie na niwie zawodowej, gdzie najprawdopodobniej nigdy nie doszło do sytuacji, które generowałyby tak znaczny ładunek negatywnych emocji.*

*Świadek jest mężem oskarżycielki prywatnej. W sposób jasny i spójny z pozostałym materiałem dowodowym opisał przebieg zdarzeń, zrealizowanych mu przez pokrzywdzoną.*

*Zasadniczo w*



*kwestiach istotnych dla meritum sprawy jego depozycje były koherentne z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności zeznaniami J. S., D. S. i Ł. R., kartą informacyjną z (...) w T.. Zastrzeżenia sądu budziły fragmenty odnośnie tego, w który policzek pokrzywdzona została uderzona, jak również gdy opisał ją, że jest osobą spokojną, nie ulegającą emocjom.*

*na rzeczonym nagraniu utrwalono przebieg zdarzeń poprzedzających bezpośrednio czyn będący przedmiotem niniejszego postępowania.*

*Aczkolwiek dowód ten został przedłożony przez oskarżonego, jednakże strona przeciwna nie kwestionowała jego wiarygodności.*

*Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów.*

*Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron*

		<p><i>nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.</i></p>	
<p><b>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</b></p> <p><i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p><b>2.</b> <b>2 i 3.</b></p>	<p><i>częściowo wyjaśnienia oskarżonego</i></p> <p><i>częściowo zeznania (...)</i></p>	<p><i>W wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej meritum sprawy, a mianowicie sekwencji zdarzeń mających miejsce po zatrzymaniu się przed sygnalizacją świetlną zdaniem sądu nie były wiarygodne, albowiem w tym zakresie jego deskrypcje dyskredytowała sprzeczność z zeznaniami oskarżycielki prywatnej, D. S., Ł. R. i S. S. oraz kartą informacyjną z (...) w T.. Ponadto, jak zostało już uprzednio podniesione, wiarygodność wyjaśnień oskarżonego w</i></p>	

*analizowanym  
zakresie  
dezawuowała  
sprzeczność z  
zasadami logiki i  
doświadczenia  
życiowego. Zdaniem  
sądu nie sposób  
przyjąć, iż  
pokrzywdzona  
znalazła się w  
stanie tak silnego  
wzburzenia, że  
wymagało to pomocy  
medycznej, wyłącznie  
wskutek aczkolwiek  
niemilej, jednak  
spokojnej wymiany  
zdań z K. K.. Ponadto  
kobieta znajdująca się  
w tak zaawansowanej  
ciąży, obciążonej  
ryzykiem, nie  
narażałaby  
dodatkowo zdrowia  
dziecka na zbędne  
badania czy zabiegi  
medyczne. Z  
przytoczonych wyżej  
względów  
wyjaśnienia  
oskarżonego w  
zakresie w jakim  
negował swoje  
sprawstwo nie  
zasługiwały na  
przyznanie im waloru  
wiarygodności.*

*Zdaniem sądu  
również zeznania  
świadka S. S.  
w zakresie w  
jakim wskazał, w  
który policzek została  
uderzona jego żona,  
jak również gdy  
opisał ją, że jest  
osobą spokojną, nie  
ulegającą emocjom,*

		<p><i>nie mogły stanowić podstaw do dokonania wiążących ustaleń w zakresie stanu faktycznego. Z zeznań J. S. wynikało bowiem, iż została uderzona w prawy policzek, również D. S. i Ł. R. wskazywali na silniejsze zaczerwienienie tego obszaru. W/w nieścisłość może wynikać z faktu, iż S. S. widział żonę później, po przewiezieniu jej do szpitala i być może nie zwrócił szczególnej uwagi na ten fragment relacji żony.</i></p> <p><i>Jak wskazano wyżej zastrzeżenia sądu budziły również te fragmenty zeznań świadka, w których określił pokrzywdzoną jako osobę spokojną, nie ulegającą emocjom, albowiem pozostaje to w oczywistej sprzeczności z ekspresyjnymi reakcjami oskarżycielki prywatnej w trakcie rozprawy.</i></p>	
<p><b>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</b></p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	

	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p><b><i>I.przyjmując, iż oskarżony K. K. (1) w dniu 18 maja 2019r. ok. godz. 8.45 w T. na ul. (...) naruszył nietykalność cielesną J. S. (1) w ten sposób, że uderzył ją otwartą dłonią w twarz, czym wyczerpał znamiona występku z art. 217§1kk, na podstawie art. 66§1 i 2kk w zw. z art. 67§1kk sąd warunkowo umorzył na okres 2 lat tytułem próby</i></b></p>	<p><b>K. K.</b></p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p><b><i>W ocenie sądu zgormadzony materiał dowodowy dawał podstawy do przyjęcia, iż oskarżony naruszył nietykalność cielesną J. S. uderzając ją otwartą dłonią w twarz. W art. 217§1kk zakresem penalizacji objęte zostały zachowania polegające na uderzeniu człowieka lub naruszeniu w inny sposób jego nietykalności cielesnej. Dobrem chronionym przez treść art. 217 KK jest nietykalność cielesna i zawarty w niej element godności człowieka,</i></b></p>			

wolność człowieka od fizycznych, niezgodnych z jego wolą oddziaływań na jego ciało [M. M., Ustawowe znamiona czynu zabronionego określonego w artykule 182 § 1 KK (naruszenie nietykalności cielesnej), NP 1987, Nr 11–12, s. 67].

Czynnością sprawczą jest naruszenie nietykalności cielesnej, które może polegać na uderzeniu, wyraźnie wskazanym przez ustawodawcę w treści art. 217 KK oraz na innym naruszeniu jego nietykalności. Przez uderzenie należy rozumieć każde gwałtowne działanie skierowane na człowieka, zadanie mu ciosu ręką, pięścią, kopnięcie. Innym sposobem naruszenia nietykalności cielesnej może być oplucie pokrzywdzonego, jego szarpanie, ciągnięcie za włosy, popychanie, rzucanie w niego jakimś przedmiotami, oblanie go wodą, nieczystościami, obrzucenie jajkami, obcięcie włosów, "pstryknięcie" w nos, pociągnięcie za ucho, szczypanie, klepanie po pośladkach i

barkach,  
wymierzanie  
kuksańców (Marek,  
Kodeks karny, 2010,  
s. 488; M. Mozgawa,  
Ustawowe znamiona,  
s. 71 i n.; B. Kunicka-  
Michalska, w: B.  
Kunicka-Michalska, J.  
Wojciechowska,  
Przestępstwa  
przeciwko wolności,  
wolności sumienia i  
wyznania, wolności  
seksualnej i  
obyczajności oraz  
czci i nietykalności  
cielesnej. Rozdziały  
XXIII, XXIV, XXV  
i XXVII Kodeksu  
karnego. Komentarz,  
Warszawa 2001, s.  
336–337).

Przestępstwo  
naruszenia  
nietykalności  
cielesnej można  
popęłnić tylko  
umyślnie, zarówno z  
zamiarem  
bezpośrednim, np.  
gdy sprawca uderza  
kogoś celowo, jak  
i ewentualnym, gdy  
wylewa nieczystości  
w pobliżu  
przechodzącego,  
licząc się z tym, że  
może go ochlapać.  
Działanie z zamiarem  
ewentualnym  
(wynikowym)  
zaistnieje wówczas,  
gdy sprawca  
przestępstwa z art. 217  
KK miał świadomość  
wysokiego  
prawdopodobieństwa,  
że podejmując

**określone zachowania narusza w ten sposób nietykalność cielesną człowieka, a nie podjął żadnych działań zmniejszających stopień prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa (J. Raglewski, w: Zoll, Kodeks karny, t. II, 2006, s. 848).**

**Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy należało uznać, iż oskarżony uderzając oskarżoną w twarz zrealizował znamiona występku stypizowanego w art. 217kkk. Działanie oskarżonego miało niewątpliwie charakter umyślny, nie było skutkiem nieszczęśliwego splotu zdarzeń, wszak oskarżony musiał wsadzić rękę przez uchylone okno, by wykonać uderzenie.**

	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			



	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	<b>na podstawie art. 66§1 i 2kk w zw. z art. 67§1kk sąd warunkowo umorzył na okres 2 lat tytułem próby</b>	
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
<p><b>Oskarżony nie był dotychczas karany sądownie, wiódł ustabilizowany tryb życia, co zdaniem sądu daje asumpt do konkluzji, iż zaistniałe zdarzenie miało charakter incydentalny i było wypadkową traumatycznych zdarzeń z przeszłości oskarżonego, którego żona zginęła w wypadku samochodowym oraz wzburzenia wywołanego nieprawidłową i momentami niebezpieczną techniką jazdy oskarżycielki prywatnej.</b></p> <p><b>Niezależnie jednak od przytoczonych powyżej okoliczności należało uznać, iż uderzenie innego kierującego, tym bardziej, że była to</b></p>			

**kobieta zasługiwało na dezaprobatę i reakcję karną.**

**Aczkolwiek oskarżycielka prywatna w momencie zdarzenia znajdowała się w zaawansowanej ciąży, jednakowoż zdaniem sądu oskarżony mógł nie być świadom tej okoliczności.**

**Zdarzenie będące przedmiotem osądu było znamienne dynamiką i nerwowością, K. K. rozmawiał z nieznaną mu wcześniej pokrzywdzoną, która znajdowała się w pozycji siedzącej, przez uchylone tylko częściowo okno samochodu, wymiana zdań pomiędzy stronami była ponadto krótkotrwała, co niewątpliwie mogło rzutować na zdolność dokonywanych spostrzeżeń. Z przytoczonych wyżej względów zdaniem sądu nie można było potraktować jako okoliczności obciążającej (za czym optowało oskarżenie), tego, że oskarżony uderzył kobietę w ciążę. W świetle przytoczonych powyżej okoliczności można zasadnie wysnuć wniosek, iż**

oskarżony nie był świadom stanu pokrzywdzonej.

Zdaniem sądu już sam fakt toczącego się postępowania będzie stanowił dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość i przestrogę na przyszłość.

Z przytoczonych wyżej względów sąd doszedł do przekonania, iż adekwatną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu reakcją karną będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego na dwuletni okres próby. W/w instytucja probacyjna uzmysłowi oskarżonemu karygodność jego zachowania, a jednocześnie nie będzie go stygmatyzować jako osoby karanej. Zdaniem sądu świadomość możliwości podjęcia warunkowo umorzonego postępowania będzie w wystarczającym stopniu stymulować oskarżonego do respektowania porządku prawnego i w konsekwencji w/w instytucja spełni

<b>swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej..</b>			
	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
<b>4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE</b>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<b>K. K.</b>	<b>II.</b>	<b>na podstawie art. 67§3kk orzeczono wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz oskarżycielki prywatnej (...) w kwocie 2000 ( dwa tysiące) złotych</b>	<b>Zgodnie z art. 67§ 3kk umarząc warunkowo postępowanie karne sąd nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości albo w części, a w miarę możliwości</b>

również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę.

W/w środek ma zadośćuczynić zasadzie kompensaty szkód wyrządzonych czynem zabronionym. Istota w/w środka kompensacyjnego opiera się na założeniu, że jednym z celów procesu karnego jest rozwiązanie konfliktu pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym, a sposobem rozwiązania czy złagodzenia tego konfliktu jest między innymi naprawienie szkody bądź krzywdy wyrządzonej przestępstwem (kompensacyjna funkcja prawa karnego); Buchała (w:) Buchała, Z., s. 358-359. Orzeczenie omawianego środka jest możliwe w przypadku skazania za jakiegokolwiek przestępstwo, z którego wynika szkoda lub które spowodowało wyrządzenie pokrzywdzonemu krzywdy. Pojęcie szkody i krzywdy należy definiować tu zgodnie z cywilistycznym ich rozumieniem, tj.

szkodę jako  
uszczerbek  
majątkowy  
(materialny), zaś  
krzywdę jako  
uszczerbek  
niemajątkowy  
(niematerialny); tym  
samym na  
"wyrównanie" tego  
drugiego uszczerbku  
używać należy  
terminu  
"zadośćuczynienie",  
podczas gdy  
odszkodowanie  
obejmuje naprawienie  
szkody jako  
uszczerbku  
majątkowego.  
Zadośćuczynienie to  
forma rekompensaty  
pieniężnej z tytułu  
szkody  
niemajątkowej.  
Podstawą jego  
żądania jest krzywda  
niemajątkowa w  
postaci ujemnych  
przeżyć związanych z  
cierpieniami  
psychicznymi i  
fizycznymi,  
wynikająca z  
naruszenia  
wskazanych w  
przepisie art. 445kc  
dóbr osobistych.  
Wprawdzie szkody  
niemajątkowej nie  
sposób wyrównać za  
pomocą świadczeń  
pieniężnych, lecz  
świadczenia te mogą  
łagodzić ujemne  
przeżycia  
pokrzywdzonego  
poprzez dostarczenie  
mu środków  
pozwalających w

*szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby i pragnienia (por. M. Saffjan (w:) Kodeks..., s. 1432; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania..., s. 260; M. Nesterowicz (w:) Kodeks..., s. 430).*

*Do cierpień fizycznych zalicza się przede wszystkim ból i podobne do niego dolegliwości.*

*Cierpieniem psychicznym będą ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, konieczności zmiany sposobu życia czy nawet wyłączenia z normalnego życia (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, LEX nr 50824).*

*Przepisy kodeksu nie wskazują kryteriów, jakie należałoby uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego; komentowany przepis mówi jedynie o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za*

doznaną krzywdę".  
Kryteria, jakimi  
należy się kierować  
przy określaniu  
wysokości  
zadośćuczynienia  
dostarcza nam  
orzecznictwo.

Judykatura wskazuje  
również na istotne  
elementy, jakie należy  
uwzględnić przy  
ustalaniu  
zadośćuczynienia.

Zarówno okoliczności  
wpływające na  
wysokość  
zadośćuczynienia, jak  
i kryteria ich  
oceny powinny być  
rozważane  
indywidualnie w  
związku z konkretną  
osobą

pokrzywdzonego  
(por. wyrok SN z dnia  
26 listopada 2009 r.,  
III CSK 62/09, OSNC-  
ZD 2010, nr 3, poz.  
80, LEX nr 738354;  
wyrok SN z dnia 8  
października 2008 r.,  
IV CSK 243/08, LEX  
nr 590267; wyrok SN z  
dnia 22 czerwca 2005  
r., III CK 392/2004,  
niepubl.; wyrok SN  
z dnia 17 września  
2010 r., II CSK 94/10,  
niepubl.).

Ustalając wysokość  
zadośćuczynienia,  
pamiętać należy, że  
ma ono mieć  
charakter  
kompensacyjny, a  
więc winno  
przedstawiać  
ekonomicznie



odczuwalną wartość. W piśmiennictwie uznaje się, że wysokość przyznawanej kwoty zadośćuczynienia tak powinna być ukształtowana, by stanowić „ekwiwalent wycierpianego bólu” (por. F. Zoll, *Zobowiązania w zarysie według polskiego Kodeksu zobowiązań*, podręcznik poddany rewizji i wykończony przy współudziale S. Kosińskiego i J. Skąpskiego, wyd. II, Warszawa 1948, s. 122). Kwota zadośćuczynienia ma być więc pochodną wielkości doznanej krzywdy (por. A. Cisek (w:) *Kodeks...*, s. 797). Orzecznictwo wskazuje, że uwzględniając przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie można podważać kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (wyrok SN z dnia 30

*stycznia 2004 r., I CK 131/2003, OSNC 2005, nr 2, poz. 40). Bogata judykatura dostarcza następujących kryteriów, jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia są to wiek poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest np. kalectwo u młodej osoby), rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, stopień i rodzaj cierpień fizycznych i psychicznych, intensywność (natężenie, nasilenie) i czas trwania tych cierpień, ewentualnie stopień kalectwa, rodzaj i stopień winy sprawcy, w szczególności szczególnie wysokie natężenie tej winy – a nawet jej odczucia przez poszkodowanego (ewentualnie stopień winy poszkodowanego, który przyczynił się do szkody) – wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/2000, OSNC 2003, nr 4, poz. 56; wyrok SN z dnia 30 listopada 1999 r., I CKN 1145/99, niepubl.; wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718.*

W przypadku zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową wynikającą z naruszenia zdrowia (art. 445 § 1 i 2 w zw. z art. 444 § 1 k.c.) podkreśla się konieczność uwzględniania czasu trwania cierpień, ich intensywności, rodzaju odniesionych obrażeń, wpływu na dalsze życie poszkodowanego, nieodwracalności skutków, poczucia bezradności, braku możliwości korzystania z określonych rozrywek, wykonywania określonej pracy, konsekwencji w życiu osobistym i społecznym (zob. m.in. wyroki SN: z dnia 29 września 2004 r., II CK 531/03, LEX nr 137577, i z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, LEX nr 672675). Nadto w judykaturze wskazuje się na konieczność przedstawiania przez sumę zadośćuczynienia odczuwalnej wartości ekonomicznej, przynoszącej poszkodowanemu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne – nie

*będącej jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, co wynika z kompensacyjnego charakteru zadośćuczynienia (wyrok SN z dnia 4 lutego 2008 r., III KK 349/07, Biul. PK 2008, nr 4, s. 7; wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, LEX nr 461725) itp.*

*W ocenie sądu orzeczona kwota nawiązki jest odpowiednia do stopnia wyrządzonej przez oskarżonego krzywdy. Określając wymiar tego środka sąd miał na względzie wysokie natężenie złej woli oskarżonego, który użył przemocy wobec nieznannej mu wcześniej kobiety tylko z tego względu, iż wykonała ona wcześniej niebezpieczne manewry na drodze i wytknęła mu również nieprawidłową technikę jazdy . Z drugiej jednak strony należy ponownie wskazać, iż oskarżony nie był świadom, że pokrzywdzona jest w zaawansowanej ciąży.*

*Sąd zdaje sobie sprawę, iż szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za*

*pomocą świadczeń  
pieniężnych, lecz  
nawiazka w  
orzeczonej zakresie  
powinna w  
wystarczającym  
stopniu łagodzić  
ujemne przeżycia  
pokrzywdzonej  
poprzez dostarczenie  
środków  
pozwalających w  
szerszym stopniu  
zaspokoić jej  
potrzeby, wskutek  
czego zastosowane  
przez sąd sankcje  
karne będą czyniły  
zadość również  
funkcji  
kompensacyjnej.*

*Mając powyższe  
względy na uwadze  
sąd zasądził od  
oskarżonego na rzecz  
oskarżycielki  
prywatnej nawiazkę  
w kwocie 2000 zł.*

*Aczkolwiek  
pełnomocnik wnosił o  
zasądzenie  
zadosćuczynienia w  
kwocie 5000  
zł jednakowoż ramy  
postępowania  
karnego nie pozwoliły  
na jednoznaczne  
ustalenie w jakim  
zakresie owo  
zadosćuczynienie  
winno zostać  
zasądzone.*

*Przytoczony powyżej  
przepis precyzuje, iż  
sąd orzeka  
zadosćuczynienie w  
miarę możliwości.  
Jednocześnie wskazać*

			<i>należy, iż orzeczenie nawiązki nie zamyka pokrzywdzonej drogi do dochodzenia roszczeń na drodze cywilnej.</i>
<b>5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU</b>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<i>i</i>			
<b>6. INNE ZAGADNIENIA</b>			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
<b>7. KOSZTY PROCESU</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

IV.

V.

Na podstawie art. 628  
kpk w zw. z art. 629  
kpk i art. 7 ustawy  
z dnia 23.06.1973r. o  
opłatach w sprawach  
karnych ( Dz.U. z  
1983r. Nr 49,poz.223)  
sąd zasądził od  
oskarżonego na rzecz  
Skarbu Państwa  
kwotę 60 złotych  
tytułem opłaty  
sądowej

Sąd z asądził  
od oskarżonego na  
rzecz oskarżycielki  
prywatnej J. S.  
(1) kwotę 2760  
( dwa tysiące  
siedemset  
sześćdziesiąt ) złotych  
tytułem zwrotu  
poniesionych kosztów  
procesu. Podstawę  
rozstrzygnięcia w tym  
zakresie stanowił art.  
628 pkt 1 kpk w  
zw. z art. 629kpk,  
w myśl którego  
od oskarżonego w  
sprawach z  
oskarżenia  
prywatnego zasądza  
się na rzecz  
oskarżyciela  
prywatnego  
poniesione przez  
niego koszty procesu.  
Z przedłożonej przez  
pełnomocnika  
oskarżycielki  
prywatnej faktury  
wynika, iż koszty  
zastępstwa  
procesowego  
opiewały na kwotę  
2460 zł, ponadto  
J. S. inicjując

	<i>przedmiotowe postępowanie uiściła zryczałtowaną opłatę w wysokości 300 zł.</i>	
<b>8. PODPIS</b>		